

Onder Pijpers vleugels

Wanneer een onzer vermaardste sportjournalisten van Nederlandschen bodem zijn welwillende aandacht eens zou gaan uitstrekken tot de biljartsport, ofschoon bij de biljarterij weinig of geen dames te pas komen met uitzondering van Lies Schrier, de Zeeuwsche „wereldkampioene", dan zou hij ongetwijfeld de verleiding niet kunnen weerstaan om zijn artikel over het Nederlandsche biljartkampioenschap in café Dubois aan de Amsterdamsche Ceintuurbaan te beginnen met een weemoedige herinnering aan den tijd, waarin de Ceintuurbaan nog als buurt Y Y een lustoord was voor loslopende Amsterdammers van het mannelijk geslacht, die met de schilderijen van Albert Cuyp, Jan Steen en Ferdinand Bol in de diverse musea lang niet zoo goed op de hoogte waren als met de woningen in de naar deze schilders gedoopte Y Y-sche straten. In de laatste kwarteeuw is de Ceintuurbaan echter veranderd: de kamerverhuurende harpijen zijn getemd, de zich steeds uitbreidende groote stad heeft de Ceintuurbaan gewijzigd van een verren uithoek tot een boulevard met neonlicht en spiegelluiken, het wachten is alleen nog maar op de aardbeving die de misdadig-leelijke kazernehuizen uit de Rustenburgerstraat en v. Ostadestraat met den grond gelijk zal maken.

De Ceintuurbaan bezit zelfs al een Underground net als Londen en Parijs, geen ondergrondschen spoorweg weliswaar, maar een ondergrondsche biljartzaal, waar men in het jaar 1934 tweemaal het kampioenschap van Nederland eerste klasse groot biljart ancre-cadre heeft laten verwerken: 9—11 Februari het kampioenschap 1934, 20—23 December het kampioenschap 1935. Men vindt dat biljartershome tusschen twee bioscopen in, waarvan de een met vlamme letters „pas op, val niet" en de ander „houdt je roer recht" als welgemeende waarschuwing toeschreeuwen aan de bewonderaars van Joe Brown en Harold Lloyd, terwijl het concurrerende filmpaleis de Kerstseer opwekt met „onder moeder's vleugels." Het wil ons voorkomen, dat de eerste waarschuwing 'n kwart eeuw geleden beter op haar plaats geweest zou zijn op dezen historischen bodem . . .

De biljarters en biljartliefhebbers hebben zich vier dagen achtereenvolgens niet onder moeder's vleugels, maar dan toch in elk geval onder Pijper's vleugels kunnen bevinden in het knusse zaaltje in Dubois' achteronder, waar gedurende ruim 26 uur de ivoren ballen over de groene tafels rolden. Voor de eerste maal in zijn bestaan organiseerde de N. B. B., die telkenjare een heele reeks Nederlandsche kampioenschappen cadre, driebanden, groot biljart, klein biljart, eerste, tweede, derde klasse laat verwerken onder leiding van zijn clubs, dit „kampioenschap der kampioenschappen" zelf, daartoe gedwongen door de schrale N. B. B. kas, dat was één verschil met het kampioens-

tournoi, dat we tien maanden geleden in hetzelfde zaaltje met H. E. T. E. Y. als gastvrouw bijwoonden.

Een tweede verschil was de vervanging der enorme kachels, die destijds een atmosfeer hadden geschapen, waarbij tropische visschen zich wonderwel hadden kunnen thuisvoelen in het water dat langs de muren droop en de biljarts vchtig maakte ten koste van het moyenne. Het was er nu aanmerkelijk beter uit te houden en direct al stegen de moyenne's boven het peil van vorige keer, toen ian Sweering met 13.84 kampioen werd, omdat Wiemers (die zoowel Sweering als Dommering geslagen had) over zijn 1858 caramboles in totaal 128 beurten noodig had in plaats van de 124 beurten, die aan den toen 58-jarigen Dokkumer het kampioenschap bezorgd zouden hebben door beter moyenne. In de allereerste partij van dit vierdaagsche kampioens-tournoi-1935 begon Dommering al met een serie van 41 van acquit, door zijn tegenstander Katoen beantwoord met een serie van 36, dat deed wat goeds verwachten voor het spelpeil, hetwelk de vorige maal verongelukt was in de spanning tusschen het leidende peloton Sweering-Wiemers-Dommering, die tenslotte in deze volgorde eindigden.

Het derde verschil was de vluggere afwerking der partijen: vorig jaar waren we op één avond nog bezig na cafésluitingstijd, terwijl toen op Zondagmiddernacht nog geen kampioen bekend was; nu liet men de middernachtvoorstellingen over aan Tuschinski voor zijn filmpremières, van Vliet haalde op den eersten en laatsten avond zelfs nog royaal den laatsten trein naar Den Haag, zooals hij dat graag wou.

Het vierde verschil echter was teleurstellend: wat zouden we graag bij dit kampioens-tournoi „den Leeuw van Dokkum"

Mijnhardt's Zenuwtabletten 75 ct.
Mijnhardt's Laxeertabletten 60 ct.
Mijnhardt's Maagtabletten 75 ct.
Mijnhardt's Hoofdpijntabletten 60 ct.
„Wat Mijnhardt maakt is goed."

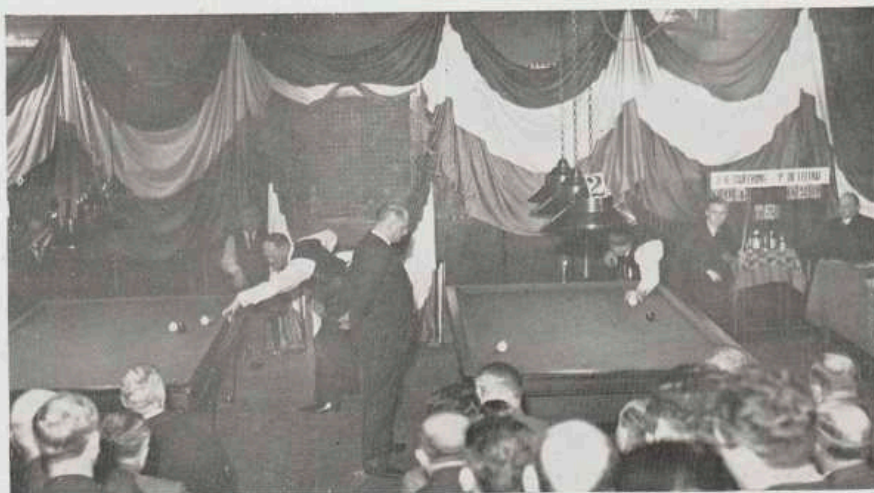
nog eens in de arena gezien hebben, den fighter Wiemers, die al kampioen van Nederland was in 1917, toen Sweering nog op de bewaarschool zat! Misschien volgend jaar weer, dan heeft de taaie Fries zijn zestigste levensjaar bereikt. Biljarten is nu eenmaal een sport, waar een echt liefhebber niet zoo gauw mee ophoudt . . .

A. E.

Golfnieuwtjes van alle kanten

De „Gold Rush".

Er was in Australië tijdens het Melbourne-feest veel geld te verdienen en dit zal allicht van invloed geweest zijn op het bezoek van het Amerikaansche professional-team. De opzet was, dat het totaal gewonnen prijzen-bedrag van de leden van het team na aftrek der onkosten gelijkelijk verdeeld zou worden. Het was echter voor de heeren een leelijke tegenvaller, dat Thomson met den eersten prijs van £ 1000.— in het Open Kampioenschap ging strijken, want Thomson was geen lid van het team. Gelukkig won Leo Diegel het Professional Kampioenschap, hetgeen den heeren £ 500 in het laadje bracht. Ondanks den tegenvaller van £ 1000 hebben de kampioenschappen het Amerikaansche team een kleine £ 1400 aan prijzen opgeleverd, ongerekend de vergoedingen voor de verschillende „exhibition matches" die zij nog gespeeld hebben.

Overzicht van de match om het Nationaal biljartkampioenschap: links is Katoen bezig een serie op te bouwen tegen Dommering, dien men vaag op den achtergrond ziet; rechts onder de lamp is De Leeuw aan stoot met Sweering als tegenstander.